

CE ÎNSEAMNĂ O FEMEIE?

O femeie înseamnă lumina ce transformă noaptea cea mai lungă și întunecată în ziua așteptată cu atâta sinceritate printre miliardele de stele ce se fac nevăzute în rămășițele sclipirii lor.

O femeie înseamnă glasul cel mai dulce din mulțimea de voci ce sună metalic și surd a durere.

O femeie înseamnă cartea cea mai nobilă și așternută în raftul fără de praf al inimii.

O femeie înseamnă atingerea cea mai fină din nesfârșitele trupuri ce trec unul pe lângă celălalt în graba timpului.

O femeie înseamnă cântecul cel mai cald din nenumăratele sunete aruncate cu tenacitate înspre urechile ce nu se lasă auzite.

O femeie înseamnă izvorul cel mai pur din care îngerii își liniștesc setea primordială de viață.

O femeie înseamnă apa cea mai lină în care zeii se scaldă din zorii înfrigurați și până la sfârșitul ceasului.

O femeie înseamnă culoare atunci când toți ceilalți



pictori respiră-n alb și negru.

O femeie înseamnă viața din care pruncul e zămislit
cu suferință și cu plânsul purificator.

O femeie înseamnă bucuria ce a învins tristețea
secolelor uitate în avalul ființei.

O femeie înseamnă focul ce a topit atâția ghețari ai
ego-ului în lupta milenară a minții și a inimii.

O femeie înseamnă pace în tropotul războaielor ce
urlă-n cor, neliniștea.

O femeie înseamnă iubire atunci când își deschide
ochii dar și atunci când îi închide.

O femeie înseamnă totul pentru bărbatul care o
iubește și care merită o bucățică din inima și sufletul ei.

O Femeie înseamnă... tu!

Atâtea femei într-una singură...

Câte femei pot sălășlui într-o singură femeie sau de
câte femei este nevoie pentru a compune perfect o singură
ființă? De la femeia care iubește și cea care urăște. Femeia
care te ceartă și cea care te alintă. Femeia tristă sau femeia
veselă. Femeia care țipă și femeia care îți șoptește. Cea care

adoră sau cea care doar se lasă adorată. Femeia care gătește și cea care spală. Femeia seducătoare și femeia independentă. Femeia mamă și femeia soție. Un amalgam de femei și de roluri bine definite.

Bărbații s-au obișnuit să iubească doar „femeile bune” din femeia pe care ei spun că o adoră. Dar cum ai putea să iubești doar pe bucăți? E ca și cum ai fragmenta femeia de lângă tine, alegând doar ceea ce te face fericit și aruncând în coșul gândurilor părțile mai puțin bune. Până la urmă, Femeia este un cumul al tuturor femeilor ce se regăsesc în ea. O femeie nu se iubește în straturi și nici secționat.

O femeie se iubește cu totul și fără pauze de respirat. Poate numai atunci când îți tragi suflarea și continui. Continui să o iubești și să o descoperi. Să descoperi toate celelalte femei care trăiesc în ea și pe care trebuie să le accepți ca fiind una și aceeași. Pe femeia de lângă tine nu o poți adora curat și sincer decât atunci când unești toate femeile într-una singură. Dacă alegi și seperi nu faci decât să fragmentezi iubirea, să o sugrumi. Să o falsifici și să încerci să „cumperi” la un preț redus, fericirea.

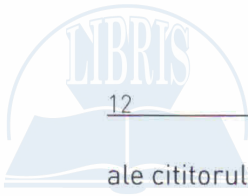
Așadar, oprește-te din numărat. Într-o singură

femeie se găsește o infinitate de femei. Cuvintele nu își găsesc forma pentru a exprima numărul lor. Un lucru însă este cert: Femeia se iubește autentic. Atât femeia înger cât și femeia demon.

„Iar dacă un bărbat se așteaptă ca femeia de lângă el să fie un înger în viața lui, el trebuie ca prima oară să creeze Raiul pentru ea. Îngerii nu trăiesc în iad!”

Există o legătură indestructibilă între o femeie frumoasă și o carte bună! O imagine atât de unită precum două bucățele de suflet ce se recompun atât de natural în fața ochilor. Femeia frumoasă și cartea bună pot lua cu ușurință un Oscar binemeritat în inima bărbatului ce se lasă adulat de atingerea lor.

Să descoperi femeia frumoasă e ca și cum ai citi o carte bună și te-ai cufunda în adâncul trăirilor așternute în tușul cuvintelor. Niște cuvinte parcă desprinse din paginile încercate de priviri curioase și degete tremurânde. Să atingi o femeie frumoasă e ca și cum ai răsfoi din nou și din nou aceleași pasaje găsite în capitolele înnobilate de suflarea autorului. Să săruți o femeie frumoasă e asemenea coperților fine și cercetate cu blândețe de mâinile plătându-



ale cititorului. Un cititor exaltat și vrăjit de poveștile ce prind viață și îl invită insistent la trăirea lor.

„Femme fatale” poate deveni ușor „The book of the year” iar atunci când ajunge în brațele bărbatului însetat de iubire, un candidat suprem la titlul de „The book of your life”. Între femeie și carte e o legătură de sânge atunci când doar pe acesta îl simți cum îți pompează asiduu în arterele ce strigă dulce. Femeia frumoasă, inteligentă și plină de iubire e combinația dintre Heidegger, Fromm și Y Gasset, presărată cu cuvinte meșteșugite în cer și fărâma ascunsă și necesară de feminitate din cărțile lui Cărtărescu. Acupunctura premeditată a porilor ființei atunci când te lași coplesit de imaginea ei, ușor paralizantă.

Să iubești o asemenea femeie e ca și cum ai completa biblioteca minții și a inimii cu singura carte ce lipsește din miile și zecile de mii de cărți de suflet. Un bărbat are multe dorințe...

Dar, mai mult decât orice, un bărbat își dorește lângă el o femeie frumoasă cu o carte în mână!

ÎMI PLAC FEMEILE CARE...

...te pictează în pastelul inimii. Atunci când mii de culori nu sunt îndeajuns pentru a întregi tabloul neînfrămat al celor doi. Când două pete de culoare mângâie cald atâtea forme nedeslușite în pașii timpului. Cele mai frumoase femei sunt cele care sunt pictate. Pictate în iubirea celuiilalt!

Îmi plac femeile care știu să spună nu după ce au spus atât de mulți da, dăunători sufletului. Femei care au deslușit gramatica iubirii și au așezat, în fraze moi, semnele timpului. Îmi plac femeile ce stau picior peste picior, fără a se lăsa cucerite de vorbele seci ale unui trântor neobosit în meșteșugul cuvintelor. Cuvinte înnobilate de mister, chiar dacă el nu e un mister și nici atât de nobil!

Îmi plac femeile ce nu își uită rolul și care știu să-l schimbe atunci când e nevoie. Să fii și spectator dar și actor al vieții tale. Cei mai buni regizori ai sentimentelor sunt cei care transformă drama celor doi într-o poveste romantică cu Happy End. Iar dacă ea a înțeles sfârșitul, va ști să îmbrățișeze începuturi.

Îmi plac femeile ce îți zâmbesc cu ochii dinăuntru. E



cel mai autentic zâmbet atunci când cel din exterior e ca o mască topită a unui chip ce a-ncetat să lupte. Îmi plac femeile pe tocuri, atunci când sub acestea sunt sfărâmate gălăgios, fantomele trecutului. Numai așa o femeie este sexy.

Îmi plac femeile ce știu să savureze un cocktail, amestecând în el doar ingrediente fine și alese. Când cea mai căutată aromă nu vine de la el, ci de la ea și pielea-i albă. Ca un parfum rar ce îl presari o dată și te bucuri de el o viață.

Îmi plac femeile ce-au învățat să se iubească. Iar mai apoi... să și iubească!

Femeia singură...

Ușor dezmiardată de glasul fin al unei dimineți ce îi pătrunde în porii deschiși ai unui trup îngrijit. O cafea ce se lasă așteptată de mâinile ce ating o ceașcă inscripționată în ecoul singurătății. Scrijelită de momentele când ea întrebă și tot ea raspunde. O singurătate dulce și acceptată. Mai mult asumată. Femeia singură nu este femeia slabă. Nici femeia ce a capitulat în fața iubirii. De multe ori, „singur” înseamnă pregătirea atentă a ființei și așteptarea senină a

unei fericiri ce încă nu a găsit drumul spre tine. O re-creație aproape perfectă a socialului și îmbrăcarea imaginarului în speranțe fin creionate.

Femeia singură este femeia care a învățat trecutul și a îmbrățișat prezentul. Ea nu se lasă fracturată de lipsa mâinilor ce pot să o îmbrățișeze cald. Nici de întârzierea unor ochi ce îi pot citi în inimă ce alții nu au reușit să citească nici în cărți alese. Nu este doborâtă nici de așteptarea parcă fără de sfârșit a unui trup ce o poate încălzi în diminețile reci și în serile repetate, asemenea unui disc vechi de vinil ce gădilă auzul celor care încă mai cred în ritmul inimii.

Femeia singură este femeia puternică. Atunci când a deslușit amorul atingerilor și nu s-a lăsat păcălită doar de ele. Atunci când a învățat să privească atât în oglinda de pe perete cât și în cea imprimată în suflet. Când a înțeles că mai bine singur în minte și în inimă decât singur în doi. O singurătate la pătrat și înmulțită tot de atâtea ori cu vorbele unui bărbat ce a uitat să îi mai vadă frumusețea.

De multe ori, e cea care a învățat iubirea. Iar acum, ea doar așteaptă să o poată oferi mai departe!

Așadar, cum arată Femeia singură?

Arată bine. Al naibii de bine!

Cu capul pe umeri...

Cu toții am adorat-o la un moment dat. Cu toții am iubit-o și încă o mai iubim. Dar nu „femeia poveste” despre care nu auzim decât în istoriile idealiste ale bărbaților la fel de idealști sau „femeia fatală” pe care o vedem doar în filmele ce au dăruit toate box office-urile mondiale.

Mă gândesc la femeia simplă care poate dăruia, la rândul ei, box office-ul oricărui bărbat și topul cel mai pretențios cu putință. Femeia independentă, care știe ce vrea și, mai important... pe cine! Cum vrea și cât vrea! Unde vrea și de ce. Femeia care își dozează aproape perfect fiecare mișcare suavă rătăcită ca într-un vis în fața bărbatului din viața ei.

Femeia care știe că a fi frumoasă nu ține decât de ea și de iubirea pe care și-o poartă cu atâta eleganță, zi de zi și completată în etern de iubirea bărbatului ce i-a sedus mintea și apoi universul. „Îmbătată” fiind de mirosul organic și de lichidul atât de dulce al simțurilor ce îi traversează atent toate venele-i tremurânde, mustind de sângele unui sublim fior.

Femeia cu capul pe umeri este frumoasă atunci

când are capul pe umerii ei. Este femeia care își trăiește emoțiile și își deslușește miraculos trăirile. Limbajul trupului ei nu minte iar cuvintele rostite își găsesc rostul. Este atentă la trăirile celorlalți dar nu se confundă cu ele. Femeia cu capul pe umeri nu se confundă decât cu ea însăși și nu se lasă purtată de măștile stropite cu ego-ul bărbaților care o vor doar pentru un cântec al dragostei...

Femeia cu capul pe umeri stă dreaptă în fața vântului ager al trecutului și plecată în fața iubirii, închinându-se în fața ei și primind-o în suflet și în viață asemenea porumbelului călător, prea mult așteptat. Pentru că vestea îndrăgostirii este forța inefabilă ce o susține și cea mai dulce chemare a timpurilor trăită în anotimpurile inimii. A unui prezent atât de pur și îmbrățișat.

M-am întrebat mereu ce își dorește cel mai mult o femeie cu capul pe umeri. Cred că am găsit răspunsul: își dorește să-și sprijine capul pe umerii bărbatului iubit. Își mai dorește să spună un Nu!

Nu în fața unui tehnician corupt al sentimentelor. În fața unui compliment ce caută mai mult trupul decât mintea. Nu în fața unui film de scurt metraj neinspirat. Nu în fața fantomelor trecutului ce imprimă desuet holograme în